

Пиер Певел

ПАРИЖ НА ЧУДЕСАТА

Том трети

НЕПОДВИЖНОТО КРАЛСТВО

София, 2019

Преводът е направен по изданието:

Pierre Pevel

Le Paris des Merveilles

tome 3, Le Royaume Immobile

Bragelonne

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното писмено съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Bragelonne, 2015

© Недка Капралова, превод, 2019

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

ISBN 978-619-01-0423-0

ПИЕР ПЕВЕЛ

ПАРИЖ НА ЧУДЕСАТА

— ТОМ 3 —

НЕПОДВИЖНОТО КРАЛСТВО

Превод от френски

Недка Капралова





ИМАЛО ЕДНО ВРЕМЕ ЕДИН ПАРИЖ НА ЧУДЕСАТА...

И тук за трети път слагаме декорите на един Париж, който никога не е съществувал напълно.

Приказките от едно време, както и невероятните създания, които ги вдъхновяват, си имат родина. Тази родина се нарича Другият свят. Не я търсете на никоя карта, дори тя да е на хиляда години. Другият свят не е нито страна, нито остров, нито континент. Другият свят е... един свят, повярвайте ми. Там живеят феите и еднорозите, змейовете и драконите. Там процъфтяват градове и царства, за които си мислим, че са от легендите. И всичко това се случва във време, което тече различно.

Този свят е съседен на нашия. Някога са били толкова близо, че от време на време са се докосвали. Тогава се раждали временни преходи, скрити пътища, които ги свързвали, паянтови мостове над пропастта, която – обикновено непреодолима – разделяла световите. Така някой, който се разхождал, можел да срещне на завоя на забутана пътечка тъжна фея, галеща голям бял елен със забита в хълбока му стрела; или някой овчар, докато вървял покрай поток, изведнъж откривал по-нататък красива долина, която отмъстителността на зъл магьосник била обрекла на вечна зима; или пък, улисан в търсене на славата, някой самотен рицар преминавал проблясващата завеса на водопад и оттам потеглял към непознати страни, където го очаквали приключения. Колцина били преживели такива случки? Колко ли поети и менистрели са разказвали за тези пътувания? Достатъчно много, за да ги чуем. Твърде малко, за да им повярваме. Още в древността разумните хора отричали съществуването на Другия свят и неговите чудеса. Те и днес усърдно продължават да искат да оцветяват сънищата ни в сиво...

Но да забравим лошите и да се върнем към Другия свят. Той наистина съществува и замалко не успя да промени Историята. Защото какво ли щеше да се случи, ако вместо да се отдалечат завинаги, този свят и неговата магия – тъкмо обратното – се бяха приближили? Какво ли щеше да стане, ако по повелята на благоприятно подреждане на звездите или по каприз на съдбата Другият свят свободно беше разпрострял влиянието си над Земята, за да я изпълни с чудеса, които с времето да започнем да приемаме като нещо съвсем обикновено?

С ваше позволение нека допуснем, че е станало така, и да се пренесем в началото на ХХ в. във Франция. И по-точно в нейната столица. Какво виждаме? Първо пред очите ни се разгръща един познат, живописен, стародавен Париж – Париж от времето на бел епок. Това е Париж на големите булеварди и на сградите, построени в стила на барон Осман, на павираните улици и на газовите улични фенери, на бедняшките квартали, където май нищо не се е променило от времето на Видок. Но това е и Париж на първите автомобили, на триумфа на ар нуво, на феята Електричество, която все още си показва едва върха на носа. По стените има нарисувани реклами – с огромни букви те възхваляват бисквитите „Льофевр-Ютил“, гумите „Мишлен“ и бонбоните за смучене „Лажони“. Господата носят гордо засукани мустаци, бомбета, сламени шапки; дамите са облечени в корсети, поли и фусти, обути са в боти с копчета. Тук-там лъскави автомобили вече пърпорят сред файтоните, омнибусите, конските трамваи, ръчните колички, велосипедистите и неустрашимите пешеходци. На гарите грамадни парни локомотиви хрчат, кашлят и хъркат, а от свиренето им, когато потеглят, огромните покриви дрънчат. От височината на своите двадесет години кулата на господин Айфел гледа как насреща ѝ една базилика, приличаща на торта, се издига на върха на Монмартър. Тук-там разцъфват козирки от зелен чугун като цветя от стъкло – те пазят входовете на градската железница, която продължава да се разраства под земята от времето на Всемирното изложение, поставило началото на века, но и на нова ера.

С две думи толкова за Париж, какъвто е бил. Сега си представете...

Представете си рояци пъстроцветни птици, кацнали между водоливниците на „Нотр Дам“; представете си, че на „Шан-з-Елизе“ листата на дърветата разпръскват в тъмнината мека златистожълта светлина; представете си сирени в Сена; представете си по една нимфа във всеки фонтан, по една дриада във всяка градинка; представете си смеещи се върби, които прихват от смях; представете си крилати котараци – малко педантични, спорещи на философски теми; представете си Венсенската гора, населена от таласъми, скрити под големите долмени; представете си зад тезгясите в кафенетата гномове с навити ръкави на ризите, накривени каскети и фас зад ухото; представете си, че Айфеловата кула е построена от бяло дърво, което пее на лунната светлина; представете си малки пъстроцветни дракончета, които гонят насекомите по тревата в Люксембургската градина и захвапват във въздуха серните кристалчета, които децата им подхвърлят; представете си стогодишни дъбове – мъдри и разговорливи; представете си един еднорог в парка „Бют-Шомон“; представете си Кралицата на феите, която отива на опера в „Ролс Ройс Силвър Гост“; представете си също тъмни заговори, няколко луди учени, двама-трима зли вещици и частни клубове за джентълмени магьосници.

Представете си всичко това и ще получите (малка) представа за Париж на чудесата...

Пиер Певел

ПРОЛОГ

Черният елф тичаше по безлюдните улици недалеч от парка „Монсо“. Минаваше полунощ. Тази нощ дълбок мрак бе обгърнал Париж и фенерите трудно успяваха да се преборят с него. Елфът беше висок и слаб и тичаше, превит на две, като се държеше за хълбока под разкъсаното си сако. Лицето му, което обикновено беше черно като оникс, сега беше станало сивкаво. Очите му блестяха. Устата му беше пресъхнала, а челото му гореше. Беше ранен и изтощен и знаеше, че е обречен.

На едно кръстовище спря и се опита си успокои дишането, вкопчен в един уличен стълб. Погледна ръката си, изцапана с хладна кръв, после ги видя – идваха по същата улица, по която бе минал и той. Тичаха с малки равномерни крачки, сякаш си пестяха силите. Обаче изглеждаха неуморими. Колко ли бяха? Елфът не знаеше. Те всичките си приличаха.

Двойници.

Първо външният им вид.

Еднакви вталени черни костюми и еднакви бомбета. Еднакви жилетки и еднакви бели нагръдници с малка яка. Еднакви вратовръзки. Еднакви боти с копчета, чиито токове равномерно потропваха по паважа.

И лицата им...

Един и същ бял цвят – като тебешир. Еднакви слаби, набръчкани вратове. Еднакви хълтнали бузи и дори еднакви изпъкнали скули. Еднаква уста без устни. А на очите им едни и същи кожени предпазни очила с кръгли червени стъкла.

Нямаше да спрат.

Държяха плячката си и нямаше да се откажат.

Черният елф го знаеше. Когато видя, че единият от тях се прицелва в него с пистолет, той отново побягна. Тичаше и куца-

ше. Никакъв изстрел. Онези стреляха само на сигурно, а може би искаха да го принудят да продължи да бяга, за да се изтощи напълно и тогава глутницата да го залови.

Преди да настъпи краят, преди да го убият.

Имаше все пак известна надежда. Съвсем мъничка надежда.

Едно убежище.

Наблизо се намираще домът на една вълшебница. Ако успееш да стигне до него, ако успееш да се скрие там, преследвачите му нямаше да могат да го последват. Нямаше да бъде спасен. Вече беше загубил твърде много кръв. Но поне нямаше да умре в ръцете на тези чудовища. А и кой знае? Може вълшебницата да имаше лечителски способности, които...

Черният елф спря рязко и замалко не се подхлъзна.

Други убийци идваха по улицата, в която беше свил. Трябваше да се откаже и да поеме по една случайно изпречила се пред него тъмна уличка. Тя водеше – посред голи стени без прозорци – до светлината, която хвърляше фенерът на друга пресечка. Заради болката и умората елфът трудно успяваше да събере мислите си. Но му се струваше, че ако тръгне надясно веднага щом е възможно...

Отекна изстрел.

Куршумът удари беглеца в гърба. Рамото му отхвърча напред и той едва се задържа на крака. Залитна, опря се на някаква гола тухлена стена. Трепереше. Погледът му се бе замъглил и той успяваше да различи единствено силуетите на преследвачите си, които се приближаваха.

Това беше краят.

Но и дума не можеше да става да умре тук, в тази уличка.

И елфът отново тръгна, тежко и непохватно, като пиян, краката му се огъваха. Всяка крачка беше мъчение, подвиг, победа над смъртта, която идеше.

Убийците не бързаха.

Знаеха, че вече всичко е решено. Знаеха, че са победители и че ще отнесат трупа на жертвата си.

Вървяха.

Елфът излезе от уличката с върховно усилие и се строполи под светлината на газовия фенер. Разбра, че няма да може да стигне по-далеч, и се претърколи на гръб. Мисълта, която му хрумна,

го накара да се усмихне: той, Черният елф, създание на нощта, което рядко излизаше от мрака на своя свят, беше стигнал до източник на светлина, за да умре...

Абсурдно.

Преследвачите му вече го наобикаляха.

Образуваха неподвижен, мълчалив кръг около него. Гледаха го безчувствено.

Чакаха.

Може би се колебаеха.

И докато пламъкът на фенера угасваше с трептене, един от убийците насочи пистолета си към лицето на елфа.

* * *

НО СМЪРТНОСНИЯТ ИЗСТРЕЛ ТАКА И не последва.

Откъм ъгъла на улицата се появи автомобил с гюрук и внезапно спря, гумите му изсвириха, големият му централен фар осветяваше силно цялата сцена.

Двойниците едновременно извърнаха глави към колата, чийто мотор ръмжеше, а през предното стъкло не можеше да се види нищо. Заплашителното натискане на газта не ги развълнува. Стояха нащрек, а в червените им очила се отразяваше светлината на фара...

Която изгасна.

Потънали в мрак, убийците стояха все така неподвижно. Опитваха се да разберат. Не знаеха какво да правят и преценяваха опасността. Може би колата щеше да се махне. Може би нямаше да им се налага да убиват други жертви тази нощ.

Изведнъж към тях се насочи светлина.

Синя и блещукаща.

Излъчвана от фаровете, разположени от двете страни на радиатора, тази светлина идваше от Другия свят. Беше ослепителна и попари глутницата, която отстъпи и се разпръсна, обзета от смут и объркване. Някои двойници се опитаха да изтърпят, но болката беше твърде силна. Накрая всички избягаха и в момента, когато и последният от тях изчезна в нощта, пламъкът на уличния фенер си върна обикновената светлина.

Изминаха няколко дълги секунди, след като спокойствието се бе върнало.

После някой – в костюм и мека шапка – слезе от предната седалка от страната до шофьора. Приличаше на дребен, мършав човек, но имаше големи бадемове очи, изпъкнали скули, а цветът на лицето му беше песъчлив – значи беше гном. С револвер в ръка той грижливо огледа наоколо, като се доверяваше не толкова на сетивата си, колкото на инстинкта си.

– Всичко е наред, шефке – каза той след малко.

Една жена, която до този момент беше седяла отзад, излезе от колата. Беше червенокоса, слаба, красива и носеше елегантна вечерна рокля. Връщаше се от бал, който за нея беше удобна възможност да огледа разположението на личните покои на господаря на дома. Нашите читатели несъмнено вече са познали Изабел дьо Сен-Жил – авантюристка, шпионка, обирджийка и знаменита вълшебница.

Изабел отиде до гнома, който се бе навел над елфа. Той беше предал богу дух и лежеше сред локва антрацитно черна кръв.

– Черен елф – процеди гномът, без да прикрива омразата си.

– Погледни му китката.

Вълшебницата беше забелязала татуировка, която се подаваше от ръкава на трупа. Гномът с отвращение разкопча ръкава на Черния елф и отдолу се показа сребърен символ.

– Това говори ли ви нещо, шефке?

– Абсолютно нищо.

– Скоро ще започне да се разлага.

Изабел кимна и извика:

– Огюст!

Колосът, който чакаше на волана, също слезе. Носеше куртка и каскет с лъскава козирка като шофьорите на богатите семейства.

– Шефке?

– Пренеси го в колата.

Гномът се разтревожи.

– Сигурна ли сте, че това е добра идея?

– По-добре е, отколкото да го оставим тук, на един хвърлей от къщата. Според тебе колко време ще ѝ е нужно на полицията, преди да дойде да ни разпитва?

Шофьорът вдигна трупа с лекота. Сложи го на задната седалка и го нагласи да изглежда като седнал. Малко след това и гномът се върна на мястото си в колата, както и вълшебницата.

– Карай – каза тя на колоса.

Той подкара колата.

– Къде отиваме? – попита Огюст.

– На остров Сите – отговори Изабел, докато пребъркваше Черния елф.

Разлагането на трупа започваше.

Сухата му кожа започна да се напуква. Мускулите му се свиха, а косата му окапа. Ставите му започнаха да пукат. Лицето му хлътна, очите му изчезнаха. Само за минута се превърна в сива мумия, приличаща на пергамент, и дрехите увиснаха на него.

– Намерихте ли нещо интересно? – попита гномът.

– Не.

Разтревожена, Изабел погледна към фасадите и уличните фенери, които се отразяваха в нейното стъкло.

– По-бързо, Огюст.